

Carrer de Sant Sebastià

El carrer té tres trams: el de baix, el del mig i el de dalt. Ara ha canviat molt; el tram de dalt, que és el meu, sempre m'havia semblat marginal: era boterut, enrocat i les cases, la majoria, velles.

La característica majoritària per viure era la feina de pagès, pagès de carrer. Teníem gallines, conills, porcs, xais pel gasto i, alguns, vaques de llet. Hort, pallar i camps llogats o de propietat. Tot això es combinava, sobretot les dones, amb anar a la fàbrica.

Hi havia dues botiguetes: una al capdamunt i l'altra just a la cantonada del tram del mig, a la part de dalt. També sovint passava una camioneta que parava davant de cala Tecla, plena de coses llamineres: xocolata, confitura de colors, essència per fer licors, bacallà, olives de totes mides i caramels de vidre.

Per mi el poble era apartat. L'escola, l'església, el *centro*, les botigues, la plaça major... A les meves amigues els costava pujar. Gràcies al so de les campanes que sentíem, tots ens fèiem més propers.

A l'estiu teníem uns veïns especials: els *senyors* de les torres. Bicicletes noves, amb *red* de colors, minyones per tot, i tothom a la seva disposició. Un contrast com la nit i el dia. Una vivència quasi exclusiva del carrer, que ara ha canviat d'estètica.

Jo estimo el meu tros senzill de carrer. Recordo tots els sobrenoms de les cases. La meua era Can Lleis. També quan jugàvem a bales, a corda, a la xarranca i, a l'estiu, al potet o a cuit a l'amagar. Els més petits, cantar, ballar, fer estàtues, seguir el rei, fer botes al baixant d'herba de Cala Sió de la caseta, mirar els capgrossos del bassal de Can Pinyoner i anar a escoltar els tòtils de l'hort de Can Cantó que era l'última casa del carrer. Tot passava mentre pares i avis descansaven del jornal i prenién la fresca.

Sant Sebastià, festa major d'hivern. Tots tres trams tenen Sant Sebastià en una de les façanes. La festa sempre, excepte un any que jo recordi, era molt joveneta, s'ha fet al tram de baix. Ballets, sardanes, curses, xocolatades, paperets... En el meu tros de carrer el dia abans a la tarda ja era com mitja festa. Homes i dones sortien amb les escales per engalanar el Sant, amb tot el que prèviament ja havien preparat. L'olor dels boixos, les flors de paper i el canvi de bombeta del pàmpol perquè fes més llum, es convertia en un trosset de paradís. Ja tot apunt, regat i escombrat anàvem a sopar amb corredisses per tornar a sortir i esperar davant de la capella la *pasacalle*, que parava i tocava davant del Sant. Encara quan sento la música em transporta.

Les portes sempre eren obertes a totes les cases. Només calia dir "A Maria!"

Mirat amb ulls d'avui, el meu carrer és un carrer tranquil; bé, tranquil del tot, no: els cotxes excessius que passen, més els aparcaments i voreres estretes són una molèstia per a la gent que hi viu. Dit això, no estem encaixonats, quasi tots tenim hort o pati. Els de llevant mirem la Serra i el Montseny; els de ponent, veuen la serralada de Collsuspina que els regala cada dia variades i belles postes de sol. Ara la mainada, només pel que expliquem, sabran el que és viure i jugar al carrer de la meua època.

Marta Molist Clapera
Octubre de 2015